

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. szeptember 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2018. március 7. napján kelt 12.B.772/2017/17. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 6 (hat) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2018. március 7. napjától a mai napig 2018. szeptember 12. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 28.454 (huszonnyolcezer-négyszázötvennégy) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék 2018. március 7. napján kihirdetett 12.B.772/2017/17. számú ítéletében **vádlott neve** vádlottat bűnösnek mondta ki halált okozó testi sértés büntetében /Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat/. A vádlott ellen egyéb hatósági eljárás alapjául szolgáló hatóság félrevezetésének vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. Ezért a vádlottat 5 év börtönbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az elsőfokon eljáró ügyész a vádlott terhére, téves minősítés és a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, az egyéb hatósági eljárás alapjául szolgáló hatóság félrevezetésének vétsége miatt indult büntetőeljárás megszüntetéséről szóló rendelkezést fellebbezése nem érintette, a vádlott és védője tudomásul vette az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az egyéb hatósági eljárás alapjául szolgáló hatóság félrevezetésének vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntetése tárgyában hozott rendelkezésre a felülbírálat a Be.590.§ (4) bekezdése alapján nem terjed ki.

A Veszprém Megyei Főügyészség B.193/2017/48-1. számú fellebbezés indokolásában hivatkozott arra, hogy a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, melyből azonban a vádlott szándékára helytelen jogi következtetést vont le, ezért a vádlott terhére rótt bűncselekményt helytelenül minősítette halált okozó testi sértés bünteténél. Rámutatott, miért tartja helytelennek az elsőfokú bíróságnak a vádlott szándékára vont következtetést és miért lehet a megállapított tényekből arra következtetni, hogy a vádlott előre látta magatartásának lehetséges következményeit, a sértett halálát, amelybe belenyugodott, ezért

cselekménye emberölés büntettének minősül, melynek megfelelően a vádlottal szemben súlyosabb szabadságvesztés büntetést és ehhez igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetést kell kiszabni. A büntetéskiszabási körülmények körében kifejtette melyek azok, amelyeket más nyomatékka kellene figyelembe venni és milyen egyéb körülmények értékelendők még a körben. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat emberölés büntettében mondja ki bűnösnek a Btk. 164. § (1) bekezdése alapján és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje fel.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.147/2018/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva, kizárólag a kiszabott büntetés súlyosítása végett tartotta fenn.

Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek eredményeképpen teljeskörűen felderített, az iratokkal összhangban álló, téves ténybeli következtetésektől mentes, hiánytalan ítéleti tényállást állapított meg.

Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat széleskörűen elemezte, értékelte, ezáltal teljesítve indokolási kötelezettségét.

Álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállásból a vádlott bűnösségére vont le következtetést és hasonlóképpen törvényesnek és a tényálláshoz igazodónak találta az elkövetett cselekmény minősítését is.

Rámutatott arra, hogy ugyanakkor adós maradt a törvényszék a halálos eredményre vonatkozó terhelti gondatlanság elemzésével. E körben az indokolást azzal tartotta szükségesnek kiegészíteni, hogy a terhelt hirtelen, nagyfokú indulatában ütött a sértett felé, könnyelműen bízva abban, hogy nem okoz súlyosabb sérülést; a fejmagasságban, nagy erővel ütő terhelt tudata azonban átfogta a súlyosabb, akár halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét is.

A büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülmények figyelembevétele során álláspontja szerint több hibát vétett az elsőfokú bíróság. Kifejtette, hogy a vádlott által eltartott két kiskorú gyermeket enyhítő körülményként figyelembe venni nem lehet, hiszen a vádlott a terhére rótt bűncselekményt pont a gyermekek által anyaként szeretett személy sérelmére követte el, mely megállapítás akkor is igaz, ha sértett csak a nevelőanyja volt a gyermekeknek. Indokoltnak tartotta súlyosító körülményként értékelni a vádlottnak a sértett feldarabolásában és elégetésében megnyilvánuló, a bűncselekmény elkövetése után tanúsított kirívóan brutális magatartását akkor is, ha ennek egyébként a cselekmény minősítésére hatása nem lehet.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a különösrségi tételkeret középmértékében meghatározott büntetés nem áll arányban a cselekmény társadalomra veszélyességével, s az irányadó és figyelembe veendő súlyosító és enyhítő körülményekkel. Erre figyelemmel a az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

Az ítélet egyéb rendelkezéseivel egyetértett.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét - a tényállás, az indokolás és a büntetéskiszabási tényezők korábban írt korrekcióját követően - hagyja helyben.

vádlt neve vádlott védője észrevételében kifejtette, egyetért a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával, mely szerint a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek eredményeképpen teljeskörűen felderített, az iratokkal összhangban álló, téves ténybeli következtetésektől mentes hiánytalan ítéleti tényállást állapított meg. Azzal is egyetértett, hogy nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállásból a vádlott bűnösségére vont le következtetést és hasonlóképpen törvényesnek és a tényálláshoz igazodónak találta az elkövetett cselekmény minősítését is. A tényállás kiegészítésére tett fellebbviteli főügyészségi indítvánnyal is egyetértett, az elsőfokon kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását azonban indokolatlannak tartotta. Rámutatott, hogy súlyosító körülmények hiányában a nyomatékos enyhítő körülmények -

teljes körű feltáró beismerő vallomás, a cselekmény valódi, őszinte és mély megbánás - mellett a büntetés összhangban áll a cselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességével, a cselekmény súlyával. A súlyosítást az időmúlásra tekintettel sem találta elfogadhatónak. E körben kifejtette álláspontját arról, hogy a két kiskorú gyermek eltartásának az enyhítő körülmények sorában történő figyelembevétele mellőzését és a vádlottnak a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartásának súlyosítókénti értékelését miért nem tartja lehetségesnek. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság a **nyilvános ülésén** megjelent **ügyész** a kiszabott büntetés súlyosítása végett bejelentett fellebbezést és a fellebbviteli főügyészség indítványát változatlanul fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy jelen ügyben - bár a terhelti vallomást nem támasztotta alá egyéb személyi bizonyíték - a tényállás nem támadható, a perrendi szabályoknak megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen teljeskörűen felderített, az iratokkal összhangban álló, téves ténybeli következtetésektől mentes hiánytalan ítéleti tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság és nem tévedett akkor sem amikor a tényállásból a vádlott bűnösségére vont le következtetést. Törvényesnek és a tényálláshoz igazodónak találta az elkövetett cselekmény vádtól eltérően minősítését is.

Rámutatott arra, hogy a halálos eredményre vonatkozó terhelti gondatlanság elemzése, a tudatos gondatlanságra való következtetés elemzésével adós maradt az elsőfokú bíróság, ennek a másodfokú bíróság általi pótlását indítványozta.

A büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülmények figyelembevételét, ennek mentén pedig az alkalmazott joghátrányt támadta akként, hogy a cselekmény kiemelkedő társadalomra veszélyessége miatt a büntetési tételkereten belül (2-8 évig terjedő szabadságvesztés) az irányadó középérték (5 év) feletti szabadságvesztés kiszabásának szükségessége mellett érvelt. Részletesen kifejtette álláspontját arról, miért kell **vádlott neve** cselekmény utáni brutális magatartását nyomatékos súlyosító körülményként értékelni. E körben felhívta a figyelmet arra, hogy a védői hivatkozással ellentétben a vádlott cselekmény utáni viselkedése inkább tudatos, mint sokkos állapotban lévő volt, hiszen mind a gyerekekkel szembeni viselkedése, mind pedig a sértett telefonjáról indított hívása a magatartása következményeinek eltitkolását célozta. Arra is rámutatott, hogy a vádlott által eltartott két kiskorú gyermeket enyhítő körülményként figyelembe venni nem lehet, hiszen a vádlott közvetetten az ő sérelmükre is elkövette a cselekményt, mivel az általuk anyaként szeretett személy sérelmére követte el. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

vádlott neve vádlott védője perbeszédében osztotta az ügyészi álláspontot abban, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárás eredményeképpen megalapozott ítéleti tényállást állapított meg és azzal is egyetértett, hogy törvényes a védenca által elkövetett cselekmény minősítése is.

Az elsőfokon kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását indokolatlannak tartotta és kifejtette, hogy nem osztja a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, mely szerint nagyobb számban állapíthatók meg súlyosító körülmények, mint enyhítőek. A törvényszék által megállapítottakkal egyetértve rámutatott, hogy súlyosító körülmény nem volt megállapítható, ezzel szemben a minden részletre kiterjedő, az orvos-szakértői véleménnyel is alátámasztott vádlotti beismerő vallomás - a közvetlen bizonyítékok hiányára is tekintettel - alkalmas volt a bűncselekmény rekonstruálására, ezt nyomatékkal kell a vádlott javára értékelni.

E körben hivatkozott még arra, hogy a két kiskorú gyermek eltartásának az enyhítő körülmények sorából történő kirekesztése nem lehetséges arra is figyelemmel, hogy a vádlott részéről nyújtandó egzisztenciális biztonságra a továbbiakban is szükségük van a gyermekeknek.

A védenca cselekmény után tanúsított magatartásának súlyosító körülménykénti értékelését sem tartotta lehetségesnek, mivel **vádlott neve** vádlott számára foglalkozásából adódóan evidenciának tűnt a cselekménye következményeinek eltüntetésére tett utólagos magatartása. Összefoglalóan azt nyomatékositotta, hogy az elsőfokú bíróságnak a büntetéskiszabási körülmények tekintetében kifejtett mérlegelése alapos volt, a cselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességével arányos büntetés került kiszabásra, melynek helybenhagyását indítványozta.

vádlott neve vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is megbánásának adott hangot. Elmondta, hogy nagyon sajnálja az esetet, nem akarta bántani a feleségét, ösztönös mozdulata végzetes lett, melyet visszacsinálni nem tud. A cselekmény utáni magatartását nem tudta megmagyarázni, gyermekeire gondolt és meg akarta úszni a felelősségre vonást.

Az ítélet tábla a Győri Törvényszék ítéletét - a Be. 590. § (4) bekezdésben írt, ekként a megszüntető rendelkezést nem érintő részében - az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt, e körben teljes körűen felülvizsgálta a Be. 590. § (1) bekezdés értelmében, tekintettel arra, hogy a Be. 583. § - ában írt korlátozott felülbírálat alkalmazására a másodfokú eljárásban lehetőség nem volt, mivel ezt a jogintézményt ilyen formában nem tartalmazó a büntetőjárásról szóló 1998. évi XIX. tv. hatálya alatt került sor az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalára, a jogorvoslati lehetőségekről történő figyelmeztetésre, annak jogkövetkezményeiről szóló tájékoztatásra és a fellebbezés bejelentésére.

A fentiek szerinti felülbírálat eredményképpen az ügyészi súlyosítási fellebbezést alaposnak találta, valamint helyénvaló a fellebbezési főügyészségnek a halálos eredményre vonatkozó terhelti gondatlanság elemzésével történő indokolás kiegészítésére és a büntetéskiszabási körülmények korrekciójára tett indítványa is.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna

törvényszék a bizonyítási eljárásában kihallgatta **vádlott neve** vádlottat, ismertette a nyomozás során tett, minden részletre kiterjedő beismerő vallomását, a helyszíni meghallgatásáról felvett jegyzőkönyvet, **vádlott neve** vádlottnak a nyomozási bíró előtt tett vallomását, a ... Rendőrkapitányság .../2017. ált. szám alatt keletkezett közigazgatási iratainak adatait. Ismertette a sértett fiának, tanú 10 tanúnak a nyomozás során tett vallomását, felolvasta kiskorú **A.A.** nyomozás során tett vallomását, ismertette a kiskorú **B.B.** nyomozási bíró előtt tett vallomását, meghallgatta tanú 6né, tanú 9, tanú 3, tanú 1, tanú 2, tanú 5, tanú 4 tanúkat, ismertette nyomozati vallomásukat. tanú 6, **C.C.**, **D.D.** nyomozás során tett vallomását, felolvasással tette a tárgyalás anyagává, ismertette a nyomozás során beszerzett igazságügyi antropológus és orvosszakértői egyesített véleményt, **szakértő 2, szakértő 3, szakértő és szakértő 4** szakértőket meghallgatta, ismertette a genetikai szakértői véleményt, ismertette az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény, az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény, a szemlérlől - köztük az emésztőgödör tartalmának vizsgálatáról - készült jegyzőkönyveket, valamint a nyomozás során készült igazságügyi nyomszakértői véleményt.

Az elsőfokú bíróság és az azt megelőző nyomozás feltárt valamennyi lehetséges bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesnek mutatkozott. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is kellő mértékben eleget tett, az egyes bizonyítékok bemutatásán túl azokat egymással egybevetette és értékelte is. Alapvető ellenmondás abban mutatkozott, hogy mennyi idő alatt követhetett be a sértett halála, ezt a törvényszék körültekintően tisztázta, a bizonyítás további

része pedig aköré fonódott, hogy a vádlotti vallomás szerint történhetek-e az események, bekövetkezhetett-e a sértett halála a vádlott által elmondottak szerint. Ezen túlmenően kellő részletességű és körű bizonyítás folyt a sértett és vádlott kapcsolatának feltárására is, valamint a vádlott cselekmény utáni magatartásának lehetséges menetére.

A bűncselekmény elkövetésének lényegi körülményeit illetően az ügy sajátosságai miatt **vádlott neve** vádlott teljes körű, tényfeltáró vallomásából indult ki az elsőfokú bíróság, az ő vallomása alapíthatta a tényállást. Azt lehetett és kellett leellenőriznie, bekövetkeztek-e a történeti események úgy, ahogy azt **vádlott neve** vádlott részletesen előadta. A vádlotti vallomást a tanúvallomásokkal és szakértői véleményekkel egybevetette az elsőfokú bíróság és helyes következtést vont le arra, hogy azon alapvető következtetés vádlotti nyilatkozat, mely szerint a vádlott egy alkalommal ütötte meg a sértettet, alappal nem támadható és a sértett sajnálatos halála is bekövetkezhetett az általa elmondottak szerint. A bevont szakértők egyetértettek abban, hogy mikor a vádlott nekilátott a sértett feldarabolásához, majd egyes testrészeinek égetéssel történő megsemmisítésének a sértett halála már bizonyosan bekövetkezett.

A törvényszék a sértett és vádlott kapcsolatát is elemezte, ellentmondás a tekintetben sem volt, hogy a vádlott korábban egy alkalommal egy ütéssel bántalmazta feleségét, amikor is feltöltős telefonkártyája gyorsan lefogyott.

A tényállást tehát a törvényszék a lehetséges és szükséges mértékig feltárta, az ezzel kapcsolatos megállapításainak kellő indokát adta.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján - a vádlotti vallomást is figyelembe véve - megállapítható, hogy a vádlott a jobb kéznél karnyújtásnyira rá merőlegesen álló sértettet gondolkodás nélkül egy alkalommal, jobb kézzel, ököllel, nagy erővel megütötte oly módon, hogy az ütés helyét a vádlott nem számította ki, nem célozta meg és nem kísérté figyelemmel. A vádlott ütése a sértett torkát érte el és olyan erejű volt, hogy a sértett gégeporcának összeroppanása is hallhatóvá vált. Az ütés következtében a sértett a kazánház padozatára zuhanva összeesett, majd a nyakat ért ütés miatt a gégeporctörés és a hirtelen szívmegállás következtében szinte azonnal, maximum egy percen belül meghalt. A nyakat előlről ért, legalább közepes erejű ütés alkalmas volt a halálos sérülés előidézésére, mivel a géget „ádámcsutkát” ért erőbehatás alapján a légzést akadályozó gégevizenyő alakulhat ki, a gégeporc eltörhet, illetve a gége beidegződésében részt vevő bolygóideg izgalma révén reflexes szívmegállás következett be.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kis mértékben szorul pontosításra, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 5. bekezdésében kellett feltüntetni, *hogy **vádlott neve** vádlott, felesége **sértett neve** és gyermekeik által lakott, a bűncselekmény elkövetésének helyéül szolgáló ház a vádlott édesanyjának tulajdonában volt.*

Az ítélet tábla az ítélet történeti részét pontosítja azzal, *hogy a cselekmény elkövetésekor **vádlott neve** vádlott 163 cm magas és 90 kg testsúlyú, míg a sértett ugyancsak 163 cm magas és átlagos testsúlyú volt, a vádlott 11 évvel volt idősebb a sértettnél (nyomozati iratok:37. oldal, bírósági iratok 17. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal).*

A fentiek szerint történt pontosítással az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt hiányosságoktól. A tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő,

ilyen módon az ítélet tábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

vádlott neve vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék.

A tényállásban írt bűncselekményt a törvényszék halált okozó testi sértés büntettként nevezte meg és a Btk.164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulata szerint minősítette. A bűncselekmény minősítése helyes, annak megnevezésével kapcsolatban azonban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az az ítélet meghozatalakor hatályos büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. 258. § (2) bekezdés d) pontja, az Be. 561.§ (2) bekezdés c) pontja, valamint a 61. BK vélemény rendelkezéseinek sem felel meg.

Az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi oldal vizsgálatát a 3/2013. Büntető jogegységi határozat elveinek figyelembe vételével túlnyomórészt elvégezte. Helyes következtetést volt le arra, hogy a vádlottnak egy hirtelen kialakult érzelmi reakció mentés a sértett megütésére, neki sérülés okozására alakult ki szándéka, nem állt szándékában a sértett életének kioltása, ölési szándéka nem volt, azonban adós maradt a halálos eredményre vonatkozó terhelti gondatlanság elemzésével.

A fellebbviteli főügyészség indítványával egyetértve e körben ki kellett egészíteni a törvényszék ítéletének indokolását azzal, hogy a terhelt hirtelen, nagyfokú indulatában ütött a sértett felé, könnyelműen bízva abban, hogy nem okoz súlyosabb sérülést. A fejmagasságban, nagy erővel ütő terhelt tudata azonban átfogta a súlyosabb, akár halálos eredmény bekövetkezésének a lehetőségét is, tudatos gondatlanság terheli ugyanakkor az eredmény, jelen esetben a halál tekintetében.

A Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatának I/5. pontja szerint halált okozó testi sértés valósul meg; ha az elkövető szándékos cselekménye testi sértés előidézésére irányul, de a magatartással okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezik, viszont az elkövetőt a halálos eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli. Az elkövetési magatartás és a bekövetkezett halál között az okozati összefüggés akkor állapítható meg, ha a testi sértési cselekmény indította el vagy mozdította elő azt az okfolyamatot, amely a halál bekövetkezéséhez vezetett. A halálos eredmény viszonylatában a bűnösség a gondatlanság bármely formájában fennállhat.

A gondatlanság súlyosabb alakzatát - a tudatos gondatlanságot - az eredmény tekintetében az jellemzi, hogy az elkövető előre látja magatartásának lehetséges következményeit, tisztában van a következmények társadalmi jelentőségével is, azonban az előre látott, lehetségesnek tartott következmények beállását nem kívánja és nem is nyugszik bele, de bízik a következmények elmaradásában.

A testi sértésre irányuló szándék alanyi oldalon - az eljárás adatai alapján nem vitatható - sértett provokatív magatartása miatti felindult állapotban való tetteleges fellépés alapján egyértelmű. Ahogy arra, az elsőfokú bíróság is hivatkozott, a vádlottnak egy hirtelen kialakult érzelmi reakció mentén a sértett megütésére, neki sérülés okozására alakult ki a szándéka, melynek során a vádlott egy alkalommal, az indulat kialakulása után rögtön sújtott a sértett irányába, arca felé, nem nézve pontosan hol találja el, célzat nélkül ütött.

A tárgyi oldal elemeit vizsgálva megállapítható, hogy a terhelt nem irányzott, de a fej-nyak irányába ható egyszeri ütéssel okozott sérülést, eszközt nem használt. Az ütés a sértett torkát érte el és olyan erejű volt, hogy a sértett gégeporcának összeroppanása is hallhatóvá vált. Az ütés következtében a sértett a kazánház padozatára zuhanva összeesett, majd a nyakat ért ütés miatt a gégeporctörés és a hirtelen szívmegállás következtében szinte azonnal, maximum egy percen belül meghalt.

A nyakat előlről ért, legalább közepes erejű ütés alkalmas volt a halálos sérülés előidézésére, mivel a géget „ádámcsutkát” ért erőbehatás alapján a légzést akadályozó gégevizenyő kialakulhatott, a gégeporc eltörhetett, illetve a gége beidegződésében részt vevő bolygóideg izgalma révén reflexes szívmegállás következett be.

A sértettnek ilyen bántalmazása során - a foglalkozásánál fogva anatómia ismeretek birtokában lévő - vádlott számára előrelátható lett volna, hogy a fejét vagy nyakat érő erőbehatás eredményeképpen a halálos eredmény bekövetkezhet, de bízott ezen súlyos következmények elmaradásában. Ily módon a vádlottat tudatos gondatlanság terheli az eredmény tekintetében.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. 258. § (2) bekezdés d) pontja szerint az ítélet rendelkező része tartalmazza a bűncselekmény Btk. , illetve az 1978. évi IV. törvény szerinti megnevezését az alkalmazott törvényhely - ideértve a bűncselekmény minősített esetének megállapításakor a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet is - feltüntetésével, a bűncselekmény büntetti vagy vétségi megjelölését, ha a bűncselekmény többrendbeli vagy folytatólagos, ennek megjelölését, ha a bűncselekménynek szándékos és gondatlan alakzata is van, gondatlan alakzat esetén ennek megjelölését, továbbá az elkövetői és elkövetési alakzat megjelölését.

A Be. 561. § (2) bekezdés c) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező része tartalmazza a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését az alkalmazott törvényhely feltüntetésével - ideértve a bűncselekmény minősített esetének megállapításakor a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet is -, a bűncselekmény büntetti vagy vétségi megjelölését, többrendbeli vagy folytatólagos bűncselekmény esetén ennek megjelölését, gondatlan alakzat esetén ennek megjelölését, továbbá az elkövetői és elkövetési alakzat megjelölését.

A 61. BK vélemény 1. pontja szerint a bűncselekményt az ügydöntő határozat rendelkező részében a 2012. évi C. törvény Különös Része szerinti alcímével kell megnevezni. A 3. pont alapján nem szövegesen, hanem a megnevezés után zárójelben kell feltüntetni a bűncselekmény alapesetének, illetőleg minősített esetének törvényi tényállását és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket.

A helyes megnevezése a cselekménynek ekként testi sértés büntette.

A büntetés kiszabása során a törvényszék túlnyomórészt teljes körűen feltárta és számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket.

A büntetéskiszabási körülmények körében a védő e körben kifejtett érvelésével szemben, nagyrészt egyetértve fellebbviteli főügyészség álláspontjával az enyhítő körülmények sorából kisebb nyomatékkel értékelendő, hogy a vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni, ugyanakkor további súlyosító körülmény a nála idősebb, gyengébb fizikumú közeli hozzátartozó, a házastársa sérelmére történő elkövetés és a bűncselekmény elkövetése után tanúsított kirívóan brutális magatartás.

Általában enyhítő körülmény, ha az elkövetőnek tartásra, illetve nevelésre szoruló hozzátartozói vannak, ez azonban nem vehető figyelembe annak javára, aki gondoskodási kötelességét nem teljesíti (A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény I/4. pont).

A vádlott a két kiskorú gyereket gondozó házastárs sérelmére követte el a halálos eredményű bűncselekményt.

A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény I. fejezetében írtak értelmében a büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni, és a határozatban megindokolni.

Valamely, általában súlyosítónak vagy enyhítőnek tartott tényezőt akkor lehet a konkrét ügyben is ilyenként értékelni, ha az indok, amely miatt annak súlyosító vagy enyhítő hatása van, az adott ügyben is megállapítható. Ugyanazon tény más cselekmény vagy más elkövető vonatkozásában közömbös vagy ellenkező hatású is lehet. Ekként jelen esetben a két kiskorú gyermekről való gondoskodási kötelezettség kisebb mértékben hat enyhítőleg.

A azt követően, hogy megállapította, hogy a sértett meghalt, testét a kazánházban található késsel és kis baltával - a korábbi munkája során bevett módszerét felhasználva - feldarabolta, a kifolyó vért rongyokkal felfogta, a testrészeket műanyag vödörbe rakta, majd az éjszaka folyamán azokat, valamint a vér felfogásához használt rongyokat, a sértett ruházatát, az autóból a sértett mobiltelefonját, személyes iratait a kazánházban szakaszosan elégette.

Az elkövetőnek a cselekmény után tanúsított elvetemült magatartása súlyosító körülmény. (56/2007. BK. vélemény II/11. pont)

vádolt cselekménye elkövetése után hívhatott volna mentőt, rögtön értesíthette volna a hatóságokat. Ezzel szemben **vádolt neve** vádlott azt közölte a sértett és az általa közösen nevelt gyerekekkel, hogy a sértett egy ismerősével ment el, a gyerekek nyugovóra térése után a fent írtak szerint a sértett holttestét és a bűncselekmény nyomait is eltüntette. Miután a gyermekek felébredtek, azt állította nekik, hogy a sértett este 20 órai távozását követően életjelet már nem adott magáról és ezért, hogy ezt számukra bizonyítsa, 2017. március 4-én 07:20 és 08:20 óra körüli időben, három alkalommal megkísérelte a sértett telefonját felhívni, holott tudta, hogy az sikerrel nem járhat.

Figyelembe véve az így korrigált büntetéskiszabási tényezőket az ítélet tábla a törvényszék álláspontjától eltérve súlyosító körülményeket is feltárva arra a következtetésre jutott, hogy a törvényszék által alkalmazott joghátrány eltúlzottan enyhe.

vádolt neve vádlott terhére rótt cselekmény elkövetési körülményeire és kiemelkedő tárgyi súlyára, a további súlyosító körülményekre - a vádlott előéletére, feltáró jellegű beismerő vallomásra is - figyelemmel az ítélet tábla az 5 év középértékénél jóval súlyosabb, azonban a törvényi maximumnál ugyanennyivel alacsonyabb mértékben meghatározott - 6 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés büntetésre súlyosította a vádlott büntetését, mely így már arányos és elégséges joghátrány, alkalmas a büntetési célok megvalósításához. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés az így kiszabott szabadságvesztés büntetéssel is arányos, mind nemében, mint tartamában helytálló, azt a súlyosítás nem érintette.

Az ítélet járulékos rendelkezései helyesek, ezért azokat az ítélet tábla nem érintette.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolása is túlnyomórészt helyes, azt szükséges volt azonban az alábbiak szerint kiegészíteni és helyesíteni, valamint a 2018. július 1. napjától hatályos büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény rendelkezései megjelöléseit is át kellett vezetni.

Az ítélet 11. oldalának 5. bekezdésében taglalt egyéb hatósági eljárás alapjául szolgáló hatóság félrevezetésének vétsége megnevezés után szükséges feltüntetni, hogy az a Btk. 271. § (3) bekezdésében meghatározott és aszerint büntetendő bűncselekmény.

Az ítélet 13. oldalának 2. bekezdése 3. sorában a testi sértés büntetékének helyes Btk. szerinti törvényhely megjelölése (8) bekezdés.

A törvényszék ítéletének meghozatala óta, 2018. július 1. napján hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. tv. Ennek megfelelően az ítélet jogi indoklását az új jogszabály alkalmazása

miatt szükséges javítani akként, hogy a bíróság a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről a Be.320.§ (1) bekezdés a) pont, egyes bűnjelek megsemmisítéséről a Be. 320. § (2) bekezdés, míg egyes bűnjelek **vádlott neve** vádlottnak történő kiadásáról a Be. 321. § (1) bekezdése, a bűnügyi költségnek a vádlott terhére rótt bűncselekménnyel összefüggő részének a vádlottra terheléséről Be. 574. § (1) bekezdése, míg a megszüntetéssel érintett bűncselekményhez kapcsolódó bűnügyi költség állam általi viseléséről a Be.576. § (1) bekezdés a) pontja, az egyéb hatósági eljárás alapjául szolgálóhatóság félrevezetésének vétsége miatt indult büntetőeljárás tekintetében a bizonyítás mellőzéséről a Be 508. § cb) pontja, ugyanezen cselekmény esetében az eljárás megszüntetéséről pedig a Be. 567. § (1) bekezdés f) pontja alapján rendelkezett.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Veszprémi Törvényszék 2018. március 7. napján kihirdetett 12.B.772/2017/17. számú ítéletét a Be.606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította **vádlott neve** vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.92.§ (1) - (2) bekezdései alkalmazásával.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védői díjjal felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be.574. § (1) bekezdésén és a Be.613.§ (1) bekezdésén alapszik.

ő, 2018. szeptember 12.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Szalainé dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bíró

Dr. Vajda Edit sk.
bíró

Z á r a d é k :

Győri Ítélőtábla fenti ítélete és az abban foglalt változtatással a Veszprémi Törvényszék 12.B.772/2017/17. számú ítélete 2018. szeptember 12. napján jogerős.

Győr, 2018. szeptember 12.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke